

بیماری اوتیسم:

طیف اوتیسم یا درخودماندگی، یک اختلال عصبی، و وجود مشکلات جدی در تعاملات اجتماعی، ارتباطات کلامی و غیرکلامی، وجود رفتارهای تکراری و علایق محدود در فرد می باشد.

علائم اوتیسم:

علائم اوتیسم در اکثر کودکان از دو سالگی قابل تشخیص است. اولین علائم اوتیسم شامل ناتوانی در برقراری تماس چشمی، علاقه نشان ندادن به والدین یا سایر، کم حرف بودن نسبت به سایر بچه ها و پرباشان شدن در اثر کوچکترین تغییر در زندگی روزمره است. ممکن است بعضی از کودکان به رشد کافی نرسند در حالی مرحله از رشد را با موفقیت پشت سر میگذارند ولی بعدها در سایر مراحل دچار مشکل خواهند شد. علائم اوتیسم در بزرگسالی شامل مشکل در حفظ ارتباط چشمی، ادامه دادن به مکالمه دوست یابی، تعبیر شوخی یا کنایه و درک احساسات دیگر است.

درمان اوتیسم:

اوتیسم هیچ درمانی ندارد اما میتوان به کمک یکسری روشهای درمانی و ملاحظات پزشکی باعث بهبود احساس یا کاهش علائم در فرد شد. اکثر روشهای درمانی اوتیسم شامل موارد زیر میباشد:

- رفتار درمانی
- بازی درمانی
- کار درمانی
- فیزیوتراپی
- گفتار درمانی

در برخی از افراد به خوبی موثر میباشد ولی در برخی دیگر اصلاً موثر نیست.

درمانهای جایگزین برای مدیریت اوتیسم ممکن است شامل موارد زیر باشد البته با نظر پزشک معالج:

- مصرف ویتامینها(گروه ویتامینهای B، ویتامین D، A، و منیزیم)

- شلات تراپی که شامل کاهش فلزات سنگین(آهن، جیوه،، آرسینیک و سرب) از بدن است.

- اکسیژن درمانی

مراقبت پرستاری اوتیسم:

به طور تخمینی از هر ۱۵۰ کودک ۸ ساله ۱ نفر مبتلا به نوعی از اختلال اوتیسم است. به همین خاطر خیلی کم پرستار با بیماران اوتیسمی در اورژانس یا بخش مواجه میشوند. در این، حالت شما نیازمند کسب آگاهی درباره چگونگی مراقبتهای مناسب و گاهی اوقات خلاقانه پرستاری هستید.

۱- یک محیط غیر محرک و امن فراهم کنید.

اگر شما نیازمند انجام معاینه کودکان اوتیسمی هستید، آنها را در یک اتاق ساکت و آرام قرار دهید. برای جلوگیری از حواس پرتی آنان، نباید هیچ تجهیزات پزشکی در آنجا وجود داشته باشد. نور چراغ ها را کمتر کنید و دمای اتاق را تنظیم کنید تا محیطی آرام فراهم گردد.

۲- در ابتدا با والدین کودک صحبت کنید.

قبل از هر گونه اقدامی برای مراقبت و پرستاری از بیمار اوتیسم، ابتدا با والدین کودک صحبت کنید تا به سطح پایه ای از انتظارات دست یابید و متوجه شوید که بیمار چگونه به شما واکنش و پاسخ خواهد داد. همچنین با پرس و جو، شما می توانید بهترین راه را برای نزدیک شدن به بیمار طرح ریزی کنید. از والدین درباره سابقه درمانی کودک، فعالیتهایی که به آرام کردن وی کمک می کند و بهترین روش برای ارتباط با او را سوال کنید. اجازه دهید کودک، صحبت های والدینش با شما را مشاهده کند تا بتوانید اعتماد اولیه وی را جلب کنید.

۳- ارزیابی جسمی را دور از کودک انجام دهید،

ابتدا با معاینه چشمی شروع کنید. در زمانی که بچه از خود همکاری نشان داد، دست ها و پاها را نیز مورد بررسی قرار دهید. سپس معاینه را با پیشروی تدریجی ادامه دهید تا زمانی که شما بتوانید بدن یا تنه کودک را مورد ارزیابی قرار دهید.

بچه های مبتلا به اوتیسم با لمس صمیمانه و ناگهانی بدنشان، خیلی راحت دچار استرس می شوند؛ در نتیجه شما باید رویکرد مناسبی در معاینه جسمی آنان داشته باشید.

۴- اگر نیاز به استفاده از تجهیزات پزشکی دارید، ابتدا آنها را روی والدین کودک به کار ببندید.

کودکان مبتلا به اوتیسم در زمان استفاده از اجسام جدید یا ناآشنا به سادگی دچار استرس می شوند. اگر نیاز به استفاده از تجهیزات پزشکی دارید، اجازه دهید بیمار ببیند که شما در حال استفاده از آن وسایل روی شخص دیگری هستید که کودک وی را می شناسد و به او اعتماد دارد.

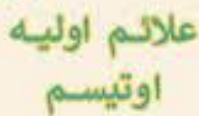
با این روش، کودک انتظار دارد که آن وسایل روی خود وی نیز امتحان گردد و شما می توانید همکاری و اعتماد وی را جلب کنید.

۵- در زمانی که با کودک کار می کنید قد خود را به اندازه قد وی کوتاه کنید.

در زمانی که مشغول مراقبت و پرستاری کودک هستید، همراه وی بنشینید یا حالت قرارگیری خود را پایین بیاورید. بچه های مبتلا به اوتیسم با اشخاصی که در سطح آنان باشند و بتوانند وی را ببینند، همکاری بهتری انجام می دهند. نگاه از بالا یا پایین به آنان می تواند سرآغاز مسائل مرتبط با اعتماد باشد.

۶- در اطراف کودک آرام بوده و حرکات و رفتار سازگار و معقول داشته باشید.

کودکان مبتلا به اوتیسم نیاز شدیدی به یکنواختی و روال عادی دارند. هر چیز ناسازگار با رفتار یا حرکات

پیماری اوتیسم

با تایید خانم دکتر تشکری فوق تخصص روانپزشکی کودک و نوجوان
تهیه: م. جهانگرد
بخش: روان نوجوان پسر
تیر ماه ۱۴۰۲

Golestan.ajums.ac.ir

۹- به رفتارهای خوب پاداش دهد.

تقویت مثبت برای کودکان مبتلا به اوتیسم معنی و مفهوم بسیاری دارد. بطوریکه آنها ترغیب خواهند شد که همکاری و مشارکت بیشتری نیز انجام دهند. با هر رفتار خوبی که کودکان از خودشان بروز می دهند با یک برچسب ساده به آنها پاداش داده و از آنان تعریف و تمجید کنید. همچنین کودکان توجه خوبی که به آنها